03/01/2021

“Η Εκκλησία υπήρξε πάντοτε το τελευταίο οχυρό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Άρθρο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου στο “Παρόν” της Κυριακής

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟ «ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΟΧΥΡΟ» ΠΡΟ ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ. ΑΣ ΠΑΨΕΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΑΝΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΗ ΛΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΤΖΕΝΤΑΣ ΟΤΑΝ ΑΥΤΗ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ «ΔΥΣΚΟΛΗ».

Με την χάρη του Θεού και αφού πρωτύτερα εξαπολύσαμε ένα «μπαράζ» αγάπης και αλληλεγγύης, με αφορμή τις Εορτές των Χριστουγέννων και του Αγίου Δωδεκαημέρου, καταφέραμε κι εφέτος να λειτουργήσουμε όλες τις Φιλανθρωπικές Δομές της Ι. Μητροπόλεως μας παρά τα μεγάλα, δύσκολα και σχεδόν ανυπέρβλητα προβλήματα, που αντιμετωπίσαμε λόγω και του κορωνοϊού. Η λέξη ευχαριστώ φαντάζει πολύ φτωχή για να περιγράψει αυτό που η καρδιά μου θέλει να εκφράσειστους Ιερείς μας, τους Εκκλησιαστικούς Υπαλλήλους, τους Εκκλησιαστικούς Επιτρόπους και κυρίως τους Εθελοντές Χριστιανούς μας, οι οποίοι ειδικά εφέτος υπερέβαλαν εαυτούς και έφεραν εις πέρας την επιθυμία της

ταπεινότητος μου «ούτε ένας Χριστιανός στην Κορινθία μας χωρίς τα απαραίτητα ως προς το ζειν», ιδιαιτέρως αυτά τα «σκεπασμένα» από το ζοφερό πέπλο της πανδημίας Χριστούγεννα του 2020.

Όμως, τώρα που η προσπάθεια αυτή φαίνεται να απέδωσε, δεν μπορώ να αποφύγω κάποιες σκέψεις, που βασανίζουν το μυαλό μου, σχετικά με τον υποστηρικτικό ρόλο, που υποτίθεται ότι έπρεπε να παίζει η Πολιτεία αλλά και η Τοπική Αυτοδιοίκηση σε αυτή την προσπάθεια μας, η οποία αποτελεί και το έσχατο οχύρωμα στην τρέχουσα οικτρή οικονομική και ηθική δεκαετία.]Η προφανής ανυπαρξία και η παντελώς αδιάφορη στήριξη φαντάζουν τουλάχιστον αντιφατικές ως προς την κοινή λογική αλλά και ως προς τα λεγόμενα των ίδιων των Αρχόντων μας. Υπάρχουν εκατοντάδες, για να μην πω χιλιάδες, αναφορέςπαραδοχής από σχεδόν όλους τους πολιτικούς χώρους ότι η Εκκλησία της Ελλάδος σήκωσε, σχεδόν αποκλειστικά,στους ώμους της το Φιλανθρωπικό Έργο ολόκληρης της Χώρας, αφού ξεπέρασε σύμφωνα και με τον επίσημο απολογισμό της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος τα 120.000.000€ ετησίως. Ενώ, η Αποστολική Ι. Μητρόπολή μας κάθε χρόνο αύξανε προοδευτικά τον αριθμό των βοηθουμένων προσώπων και τον ετήσιο απολογισμό της γι’ αυτή την δράση, ο οποίος πέρσι έφτασε στο ποσόν των 4.517.533€ σύμφωνα με το επίσημο φυλλάδιο της Ι. Μητροπόλεως μας, που εκδίδουμε κατ’ έτος. Τα κονδύλια όμως, κρατικά και ευρωπαϊκά, με κάποιον «μαγικό» τρόπο οδηγούνται προς αμφιβόλου κύρους Μ.Κ.Ο. ή άλλους εξίσου αμφιβόλου κύρους «φορείς». Εάν δε στην Κεντρική Πολιτική Διοίκηση προσθέσουμε και την Τοπική Αυτοδιοίκηση, που εσχάτως και με πολύ συγκεκριμένη στόχευση αποκλείει και αυτή την Εκκλησία από τους προϋπολογισμούς της, τότε αντιλαμβανόμαστε απόλυτα ότι αυτή η πρακτική μόνο τυχαία δεν μπορεί να θεωρηθεί. Και προσοχή! Για να μην παρεξηγηθώ δεν με απασχολεί και τόσο η έλλειψη αυτών των κονδυλίων, παρά το ότι αναμφισβήτητα θα βοηθούσαν, όσο η περιφρόνηση, που φρονώ ότι δέχεται εντελώς άδικα, αναίτια και «εμμονικά», τολμώ να πω, η μάνα του Γένους Εκκλησία.

Και γεννώνται τα ερωτήματα:

• Γιατί φαντάζει τόσο δύσκολο στους Άρχοντες μας να εμπιστευτούν αυτούς, τους οποίους εμπιστεύονται τυφλά οι ψηφοφόροι τους;

• Γιατί ενώ με περισσή ευκολία παραδέχονται την σπουδαιότητα του Φιλανθρωπικού Έργου της Εκκλησίας μας ταυτόχρονα δυσκολεύονται αφάνταστα να το συνδράμουν ουσιαστικά;

• Και τι είναι αυτό που τους κάνει πάντα την τελευταία στιγμή να παρουσιάζονται διστακτικοί και επιφυλακτικοί στην μάνα της πατρίδας Ελλάδας, την Εκκλησία

τους;

Οι όποιες εξαιρέσεις,ένθεν-κακείθεν, δεν μπορούν να σταθούν ούτε επ’ ελάχιστον ως αντεπιχείρημα στο ανωτέρω συμπέρασμα. Όπως όμως υπάρχουν φωνές (ελάχιστες ευτυχώς) μέσα στην Εκκλησία μας με υπερβολικές και ορισμένες φορές διχαστικές τοποθετήσεις, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο υπάρχουν και πολιτικοί που αγνοούν την ίσως επιβαλλόμενη κοινή γραμμή και συνδράμουν το έργο της Εκκλησίας. Δυστυχώς όμως και αυτοί αποτελούν μικρή μειοψηφία…

Στον ανωτέρω προβληματισμό έρχεται με αμείλικτο τρόπο να προστεθεί το ερώτημα:Γιατί άραγε όταν η «πολιτική ατζέντα» καθίσταται «δύσκολη», για οιονδήποτε κυβερνώντα, η εύκολη λύση, για να αλλάξουμε θέμα ή για να χρησιμοποιήσω τις ελάχιστες ποδοσφαιρικές γνώσεις μου, για να «πετάξουμε την μπάλα στην εξέδρα», να είναι σχεδόν πάντοτε η Εκκλησία; Γιατί η κοινή γνώμη κατευθύνεται προς αυτή την κατεύθυνση;Με θλίψη διαπίστωσα ότι και σ’ αυτή την ομολογουμένως πολύ δύσκολη περίοδο, που βιώνουμε, η Εκκλησία μας χρησιμοποιήθηκε τεχνηέντως ως «αντίβαρο» σε λογικές ή ακόμη και παράλογες αιτιάσεις επαγγελματικών κλάδων, φορέων, μεμονωμένων ατόμων, ακόμη και «υπευθύνων. «Εμείς γιατί είμαστε κλειστοί και οι Εκκλησίες ανοιχτές»; Γιατί εμείς το τάδε και η Εκκλησία το δείνα… Που αποσκοπεί μια τέτοια μεθόδευση και τι εξυπηρετεί μια τέτοια στόχευση;Πουλάει τάχα η κόντρα με την Εκκλησία; Και αν πουλάει, αξίζει τον κόπο να την πουλήσουμε;

Αυτά τα ερωτήματα και αυτοί οι προβληματισμοί με απασχολούν ως Έλληνα Ορθόδοξο πολίτη και εύχομαι και προσεύχομαι να τα ξεπεράσουμε, να επικρατήσει η λογική και η αγνή αγάπη, που υπήρχε πάντοτε στον Έλληνα για την Πατρίδα του και την Εκκλησία του και να ανασυρθεί από τα αζήτητα η απόλυτη και παρηγορητική εμπιστοσύνη στον Χριστό και στην Παναγία μας.Αυτούς που δεν μας πρόδωσαν ποτέ και Αυτούς που ήταν, είναι και θα είναι οι παντοτινοί προστάτες μας,πουμας φωτίζουν, μας διασώζουν και μας χαριτώνουν, ώστε να βγούμε αλώβητοι απ’ όλες τις κρίσεις, οικονομική, ηθική, πατριωτική και υγειονομική.Γιατί αδελφοί μου, όλες αυτές οι κρίσεις αποτελούν τον πλέον κακό σύμβουλο, τόσο στην όποιας μορφής διοίκηση, όσο και στις διαπροσωπικές μας σχέσεις, στις οποίες σήμερα, περισσότερο από ποτέ, λείπει η επί 2.000 χρόνια διδασκόμενη από την Εκκλησία μας αγάπη, που προσωποποιείται στον σαρκωθέντα Κύριο μας Ιησού Χριστό, ο Οποίος είναι το ανεπανάληπτο και μοναδικό ανθρώπινο «μοντέλο».

Καλή και ευλογημένη Χρονιά!

† Ο ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ